

REPRESENTACIÓ DEN CAMESTORTES

Algaida, 5 de febrer de 2005

PERSONATGES

Comitiva de familiars (no parlen)
Arruals acompanyants den Camestortes (no parlen)
Pare den Camestortes
Mare den Camestortes
Arrual Major
Jutge
Fiscal
Carnaval

ESCENOGRAFIA

Munt de papers: Sumari
Llibrot del jutge
Balança. Maça del jutge
Taules, cadires i bancs

PRIMERA PART

Introducció general

(Entra a l'escenari la comitiva de familiars, seguida del pare i de la mare. Quan s'han assegut, entra en Camestortes escoltat per dos arruals, que el menen del bracet. Quan fa l'entrada en Camestortes, tot són espants dels familiars que es posen a plorar, sobretot la mare que fa una vertadera escena melodramàtica. Seguidament entra l'Arrual Major seguit del Fiscal, amb un posat més estirat que un sou de funcionari)

A continuació entra el Carnaval i amb molta parsimònia se situa al mig de l'escenari).

CARNAVAL: Senyores i senyors, amos i madones, fadrines i fadrins, es Darrers Dies des període carnal han arribat, amb gran pena per as mortals que ja no podrem tastar carn de cap casta.

Seran dies de *Corema* i de privació. Dies en què tots es qui no tenguin bul·la s'hauran d'espasar sa fam menjant orades i raons, gerrets i rajades, llagostes i galls, molls i gambes, llobarros i mussoles. Dies en es que ses sobrassades i camaiots romandran penjats a ses perxes guardats per sa vigilant *Jaia Corema*.

Ara però, encara de ple dins sa festa de Carnaval, sa vila d'Algaida se prepara per celebrar es judici a un homo que s'ha atrevit a desafiar es bon ordre, costums i legalitat de ses coses.

I seguint una ancestral tradició, obrim ara sa festa i s'inicia es judici.

Senyores i senyors, amos i madones, fadrins i fadrines, aixecau-vos i feis gran silenci que ara, amb gran solemnitat, entrarà en escena es jutge per donar inici an es judici den Camestortes.

(Entra es jutge i tothom en escena es posa dret.)

SEGONA PART

Introducció al Judici

(El Jutge duu un grossíssim llibrot davall el braç. Figura que és un llibre de lleis. El col·loca damunt la taula i s'asseu a la cadira. Fa un gest amb la mà donant a entendre que els assistents al judici es poden asseure).

JUTGE: Aquest magne tribunal s'ha reunit per jutjar i condemnar aquest homo (*assenyala amb el dit en Camestortes*) de totes quantes desgràcies, desventures i adversitats han succeït a sa vila d'Algaida. Ell és es culpable de tot i així ho demostrarem. En aquest sumari (*assenyala un munt de papers que hi haurà damunt la taula*) hi ha escrites totes ses acusacions. Arrual, procediu a començar es judici.

MARE: (*Plorant desconsolada*) Però si ell no ha fet res! Ai, pobre fillet meu (*tots els familiars ploren*).

JUTGE: (*Autoritari*) Silenci! Ja tendrem temps de xerrar i plorinyar quan haguem condemnat i executat aquesta lacra de sa societat que té per nom Camestortes. Au, Arrual, que comenci es procés.

ARRUAL MAJOR: (*Amb to solemne*). Algaida, dia 5 de febrer de l'any de nostro senyor de dos mil cinc. Compareix davant aquest magne tribunal en Camestortes Tortes, fill de son pare i de sa mare, acusat d'horribles crims, faltes, infàmies, malifetes i altres monstruositats i atemptats que, seguidament, explicarem. (*Pausa*). I ara demanam: ¿Qui jutjarà en

Camestortes?

JUTGE: Jo, es gran Jutge Patutge, en nom de sa justícia.

ARRUAL MAJOR: ¿Qui l'acusarà?

FISCAL: Jo, es Fiscal General, en nom des ministeri fiscal.

ARRUAL MAJOR: ¿Qui el defensarà?

PARE: Jo, son pare, en nom de ... (*dubte*) son pare...

MARE: (*Interrompent el seu home, plorant*). I jo, que som sa seva mareta, que té una pena molt grossa.... ¡Ai pobre fill meu, pobre fill meu!

ARRUAL MAJOR: Si és així, que així sigui. Pot començar es judici sumaríssim contra en Camestortes. (*Dóna la paraula al jutge*). Senyor Jutge...

TERCERA PART

El Judici

ESCENA 1 [L'oratge]

JUTGE: (*Molt solemne*). Que comenci es procés. (*Al fiscal*). Senyor Fiscal, principiau...

FISCAL: (*Al jutge, fent-li una capada*) Amb la vènia... (*A l'acusat, contundent*) Camestortes, jo t'acús de ser es causant que faci tan mal temps i que perjudiqueu sempre an es pagesos.

PARE: (*Molest*) Senyor Jutge, protest! Cada any sa mateixa lletania. Cada any acusau es meu fill de ser es culpable des mal temps.

MARE: (*Plorant, renyant*). Aiiii, sí! Cada any me feis lo mateix! ¿És que no sabeu acusar-lo d'una altra cosa? Ai, pobre fillet meu! (*La família plora*).

FISCAL: ¿O és que ho trobau poc? ¿En sou conscients des mal que va fer? ¿Sabeu es milions de pessetes...?

PARE: (*Interrompent el fiscal*) Ara ja no n'hi ha, de pessetes, ara són euros.

MARE: (*Plorant*) Sí... ¡Ai, que les enyors, a ses pessetes! ¡Eren tan barates!

JUTGE: Silenci!

FISCAL: (*Reprement l'acusació*) ¿Sabeu es milions d'EUROS que se varen perdre amb ses calabruixades des setembre? ¿En sou conscients? ¿Vos ho podeu imaginar? Idò tot va ser culpa d'aquesta mala pècora den Camestortes!

PARE: És vera que sa calabruixada va fer molt de mal, però no va esser cupla den Camestortes. Sa cupa és des canvi climàtic...

FISCAL: No poseu excuses beneites! A segons quins llocs no va quedar ni una tomatiguera ni un pebrer sa. Tots capolats pes calabruix...

MARE: (*Molt seriosa, fora plorar*) Ai, sí. Quina desgràcia... Només se va salvar sa paradeta de juevert i no poguérem fer pus ni coques de trempó ni coques de prebes torrats i (de cop es posa a plorar més i més fort. El pare, el fiscal i el jutge es retgiren) Ai! Ai!

PARE: ¿I ara què te passa?

MARE: (*Plorant desconsoladament*) Ai, ja no hi pensava... Ja no hi pensava...

PARE: En què, no pensaves?

MARE: (*Plorant*) Amb sa vinya... Amb sa vinya... Tota la mos va fotre... I no hem pogut fer vi. Ai, amb lo que a jo m'agrada es vi...

PARE: (*Intentant consolar la mare*) Ja ho sé que t'agrada, dona. Au, no ploris més pes vi i plora un poquet pen Camestortes, que de vi no te ne faltarà perquè a Algaida ara tothom ne fa.

MARE: (*Un poc més tranquil·la*) Bé, idò ploraré pen Camestortes. (*Es torna a posar a plorar desconsoladament*) Ai, ai, pobre fillet meu. (*La família plora*).

JUTGE: (*Als pares*) Vos amonest. Si tornau a interrompre es procés tastareu es braç de sa justíci', que és ben potent i fa mal. ¿M'heu sentit? (*Els pares diuen que sí amb el cap. Al fiscal*) Senyor Fiscal, prosseguiu amb ses acusacions.

ESCENA II [Festes]

FISCAL: (*Al jutge*) Amb la vènia, senyor Jutge. (*A en Camestortes, apuntant-lo amb el dit*). Camestortes, tu també ets es culpable de s'onada de fred polar i siberià que vàrem patir la setmana passada...

PARE: !Pareix mentida. Només sabeu veure sa part dolenta; ¿I lo guapo que era es poble tot nevat? Pareixia un betlem.

MARE: (*Plorant*) Sí, pareixia una postal... I ets joves, ai que estaven de contents, es joves, amb sa neu, (pausa) encara que jo ja no els entengui molt...

PARE: (*Molest*) ¿Com, que no entens es joves? ¿O xerren un altre idioma?

MARE: (*Plorant*) Ai, no me renyis... Ves si els entenc quan xerren, lo que no entenc és lo que diuen... Un grup de joves que mirava sa neuada damunt Plaça se'n va riure de jo perquè un va dir que pareixia coca i jo el vaig corregir que sa coca era quan l'havien pastada, que sa neu pareixia farina.

JUTGE: Ja ho crec, que se'n varen riure, de vós.

MARE: I llavors me demanaren si havia perdut s'olla i a veure si havia fumat. Jo, que només fum qualche Fortuna a ses comunions.

JUTGE: Prou! Prou! Continuau, senyor Fiscal.

FISCAL: Amb la vènia. (*Contudent*) Camestortes jo t'acús de haver fet caure sant Honorat en diumenge.

JUTGE: D'això té sa cupa es calendari!

FISCAL: Ets algaidins hem perdut una festa, i això és molt greu si no s'hi posa remei... A més a més, Camestortes, jo t'acús d'haver donat sa idea a s'Ajuntament de cobrar 1 euro per cada bossa de sa torrada.

PARE: Però senyor Jutge, tothom pensa que és molt bona idea (*La mare diu que no amb el cap*).

FISCAL: ¿Una bona idea?

PARE: Sí senyor, una molt bona idea. (*La mare continua dient que no amb el cap*). ¿Que no sabeu que tot lo que se va recaudar és per ajudar an es damnificats pes sutnami des sud-est asiàtic?

FISCAL: Ah, si és per això, sí que és una bona idea. (*La mare torna a fer, exageradament, que no amb el cap*).

PARE: Hem de dir que tothom ho considerà molt ben fet i un encert. Tant és així que n'hi va haver que deien que en lloc d'un euro podrien haver-ne cobrat dos o tres...

MARE: (*Fa que no amb el cap*).

PARE: I a més, de rebot, a més de contribuir per una bona causa, s'evità que, com altres anys, s'abusàs. ¿O no vos ne recordau que n'hi havia que se'n duien cinc o sis bosses a ca seva? Enguany tots aquests que s'excedien només se'n dugueren una.

MARE: (*Que tot el temps no s'ha aturat de dir que no amb el cap s'atura de cop i es posa a plorar desconsoladament*). Ai, ai, ai!

PARE: (*A la mare*) ¿I ara què tens?

MARE: (*Plorant*) Ai, molta de pena.

PARE: ¿Pen Camestortes? (*Plora*) Jo també...

MARE: (*Plorant*) Sí, pen Camestortes també, però també per na Sussi, sa nostra cusseta, perquè enguyan no va poder menjar botifarronet torrat

JUTGE: (*Tallant*) Prou. Prou de beneitures. Fiscal, continuau

FISCAL: (*Al jutge*) Seguim amb ses festes de sant Honorat, senyor Jutge. (*S'acclareix la veu*) Camestortes, jo t'acús de ser es causant de fer canviar de puesto es fogueró que sa gent des volei feren an es carrer del pare Pou.

PARE: En Camestortes no en té sa cupa, d'això... A més jo ja havia advertit ets organitzadors...

FISCAL: (*Molt enfadat*) ¿Advertit de què? ¿Qui sou vós per anar fent advertiments an es ciutadans? No en necessiten, d'advertiments. Ni de consells... ¿No sabeu que Algaida se caracteritza perquè es seus habitants tenen un fort sentiment de solidaritat i germanor? ¿No sabeu que Algaida tots estam units davant es problemes i ses adversitats, que tots som una pinya, que tots mos ajudam uns amb sos altres?

PARE: (*Empegueït davant la furibunda intervenció del fiscal*) Bé... Jo no volia insinuar res... Teniu raó quan deis que...

FISCAL: (*Tallant-lo*) És molt greu s'acusació que feis. ¿On s'ha vist mai, pensar això, si convivim tots com a bons germans?!

MARE: (*Plorant*) Ai, no renyeu pus es meu homo, que no té cap cupa... (*Al pare*): Ho veus, tu, com hauríem d'haver fet cas an en Camestortes... Si l'haguéssim escoltat estic segura que ets al·lots i ses al·lotes des volei no haguessin tengut tants de problemes a s'hora de moure es fogueró de lloc.

FISCAL: (*Encuriosit*) A no?

PARE: (*Explicativa*) No. Perquè en Camestortes ha inventat un fogueró amb rodetes que fa molt bon canviar de lloc.

MARE: (*Plorant*) Sí, ai pobre fillent meu, un fogueró amb rodetes, petites, però molt fortes... I ha tengut tan d'èxit que l'any que ve volen que vagi a sa Pobla a fer un correfoc

FISCAL: Quina beneitura!

MARE: (*Enfadada*) No és cap beneitura! Se diu Camestortes-Correfoc i ja l'ha fitxat es de Trui espectacles.

JUTGE: (*Tallant*) Prou! Venga, senyor Fiscal, acabau amb so tema de ses festes que ja dura massa.

FISCAL: Amb la vènia. T'he d'acusar, Camestortes, de ser es culpable que es ball de Carnaval de l'any passat fos un fracàs absolut.

PARE: ¿Què voleu?, feia molt de fred!

FISCAL: An es ball no hi ha anar ningú. Només hi havia ets organitzadors, i no tots.

PARE: No és vera! També hi havia es grup que tocava damunt s'escenari.

FISCAL: Repetesc, es ball va ser un absolut fracàs cupa den Camestortes. Tant és així que enguany ja ni se n'ha organitzat, i hi ha tan poc interès que per ventura l'any que ve ni se fa festa...

MARE: (*Plorant*) A jo m'és igual, tanmateix no som des desflassar-me

FISCAL: Sa desgana és tan gran, fins i tot entre ets organitzadors, que l'any passat varen haver de demanar ajuda a gent de fora poble: un de Campos i un de Montuïri.

PARE: Això és vera, però no perquè faltàs gent, sinó perquè pagaren 600 euros a cada un.

FISCAL: (*Escandalitzat*) !600 euros! Però si cobrau més que lo que fan pagar an es Rasputin!

PARE: Però no és lo mateix perquè aquí es poble se'n riu des polítics i es polítics que varen anar an es Rasputin se'n varen riure des poble.

JUTGE: (*Molt enfadat*) Callau! Això és es colmo! ¿Me sentiu? Es colmo... I a més, això que deis no està provat!

PARE: Ves si ho provaren! I els hi va agradar! Sabeu que hi va de bé, que uns facin l'amor i ets altres paguin...

FISCAL: Protest, senyor Jutge!

MARE: I jo que també protest... Ai, ai. (*Plora*) Quina paciència més gran que hem de tenir: mirau que consentir que se'n vagin de putes amb sos nostros doblers!

JUTGE: Prou. Basta d'aquest tema. (*Intentant canviar d'assumpte*) Dèieu, senyor Fiscal, que ets organitzadors de l'any passat cobraren 600 euros cada un...

PARE: Ves que tal, o vós feis sa vostra feina de franc!

MARE: (*Plorant*) Ai, i només faltaria que no cobràssim, amb sa pena que jo pas estant aquí dalt

PARE: Bé, perquè vegeu que no som uns interessats, tot lo que vaig cobrar ho vaig donar a sa parròquia perquè poguessin arreglar es Salón Parroquial.

MARE: (*Plorant*) I jo me vaig espasar sa pena i me vaig comprar un bolso nou a ca n'Alorda, que estava molt bé de preu.

ESCENA III [L'Església, i no l'edifici, precisament]

JUTGE: Bé, senyor Fiscal, continuau.

FISCAL: Amb la vènia. (*To grandiloqüent*) Ara voldria aprofitar per dir unes paraules de lloança per sa bona idea, que evidentment no ha estat den Camestortes, de restaurar es Salón Parroquial. A la fi. A la fi tots es nins i ses nines, ets al·lots i ses al·lotes d'Algaida tendran un lloc on poder fer catequessis quan toqui i anar a jugar a parxessis, quan també toqui...

PARE: (Fent un gran alè de satisfacció) Ai sí. Quina sort que tendran... Si en temps den Camestortes hi hagués hagut un

lloc així, de segur que no mos hauria sortit un fill tan mal d'anar entorn, tan...

FISCAL: (Interrompent) dolent que put!

MARE: (Enfadada. Plorant) Dolent sí, però no fa pudor perquè se renta quasi cada dia.

PARE: I està molt bé que hagin arreglat es Saló perquè és un lloc que queia a trossos i necessitava ma de mestre abans que se tudàs o passàs per ull. A més, és un lloc ben apropiat per a s'Esplai: un lloc gran i espaiós, planta baixa, fora barreres arquitectòniques, on es nins poden córrer i jugar a l'ample, amb un bon corral per fer activitats a s'aire lliure... En fi, un bon lloc de totes totes.

JUTGE: Tanta sort que almanco estam d'acord amb alguna cosa... Però no hem vengut aquí per tirar-mos floretes sinó per jutjar aquesta mala persona que té per nom Camestortes. Així és que, senyor Fiscal, continuau.

FISCAL: (*To dolç*) Sí, senyoria. (*To dur, que contrasti*) Camestortes t'acús de ser es culpable que enguany fessin ses Matines a les vuit i mitja des vespre.

PARE: Però senyor jutge, això no és cupa den Camestortes, sinó perquè hi ha tan poc rectors que s'han de compartir amb altres parròquies des Pla.

FISCAL: Això no és cap excusa. Les vuit i mitja és massa prest per fer ses Matines.

MARE: (*Plorant*) Això és ben vera... Ai! A jo me varen fer anar ben desbaratada.

PARE: (*A la dona, dissimulant*) Calla!

MARE: (*Remolesta*) Meam si no és vere! Vaig haver d'anar a sa perruqueria a les dues!

JUTGE: (*Tallant*) Això no ve al cas! No mos interessa lo més mínim a quina hora anareu a sa perruqueria.

PARE: (*A la mare*) Ho veus! Millor que callis.

MARE: (*Enfadada de bon de veres*) A vatua d'ell! No vull callar! Perquè per cupa des canvi d'horaris vaig anar ben desbaratada tot lo dia... (*Al pare*) I digueu, ara, digueu, tu que vares flectomar dues hores perquè te vaig fer sopar a les sis!

PARE: (*A la mare*) Dona, no són hores de sopar, jo no tenia gana...

MARE: Idò jo volia tenir temps per arreglar-me... però (*es posa a plorar desconsoladament*) Ai quin disgust, ai quin disgust més gran que jo vaig tenir... Me'n vaig ben d'hora a l'iglesi i me vaig trobar el Roser ben buit perquè en Rafel Pau no havia fet betlem.

FISCAL: Protest, senyoria. Això no està relacionat amb so procés an en Camestortes.

JUTGE: Acceptada sa protesta. (*Al fiscal*) Podeu continuar, senyor Fiscal. (*A la mare*) I a vós, no vos vull tornar a sentir.

MARE: (*Tota enfadada*) Idò no vull callar. (*Es posa a plorar*) Aiiiiii!
Amb lo molt que m'agradava mirar es betlem que feia en Rafel, tan ben fet, amb tants de detalls.

PARE: (*Intentant calmar la mare, però que es noti que s'està excusant*)
Dona, ho has d'entendre. Havien de dur un retaule que és a Palma a restaurar i l'havien de posar dins el Roser... i clar, ses dues coses no hi cabien...

(*Tots, tots els personatges es miren amb complicitat i mentre assenteixen amb el cap. Hi ha un impàs*)

MARE: (*Calmada de cop*) Ah!, aquesta és una bona excusa. Si és per això m'ho crec.

JUTGE: (*Somrient*) Així m'agrada. Fiscal, continuau.

ESCENA IV [L'Ajuntament]

FISCAL: Amb la vènia. Camestortes jo t'acús de ser se culpable que, a s'Ajuntament, tot va com va.

PARE: ¿Com és, això? A s'Ajuntament tot va bé. Tot va unes serrines.

FISCAL: ¿Bé? ¿Què va bé, deis? O és que no teniu ulls o és que no voleu veure ses coses. Són moltes, ses que van malament... En tenim una gran llista. ¿Per on voleu que comencem?

MARE: (*Plorant*) A veure si és per això que es Batle s'ha aprimadet... Jo que me pensava que era perquè feia exercici i ara resulta que deu esser per ses preocupacions...

JUTGE: (*A la mare*) Callau d'una vegada. Senyor Fiscal...

FISCAL: En Camestortes dificulta enormement sa solució des problemes que té es poble d'Algaida. Per exemple: es trànsit. En Camestortes obliga ets joves i es vells, ets homos i ses dones a què aparquim allà on està expressament prohibit.

PARE: A no, senyor Jutge. Es senyor Fiscal va ben equivocacat. En Camestortes només "ACONSELLA" aparcar allà on hi ha sa retxa groga pintada: a sa Plaça, an es carrer des Migdia, an es de la Roca, an es Cavallers, etc. i llavors cada un fa lo que vol. Si hi vol aparcar hi aparca i si no, no.

MARE: (*Plorant*) I jo estic ben enfadada amb això de s'aparcar, ben enfadada. Ai! Perquè mos aparcaren just davant es portal es dia que féiem matances i vàrem haver d'entrar es porc per sa finestra des quarto de davant... Ai! Tanta sort que ja era mort i dos davant i dos darrera l'entràrem.

FISCAL: A més des caos circulatori que hi ha a Algaida culpa den Camestortes també t'acusam de fer totes ses maniobres possibles perquè no s'asfaltin es camins de foravila. Hi ha clots que hi cap un cotxo sencer.

PARE: (*Alçant els braços*) Elsse! No hem d'exagerar: com a molt una bicicleta.

FISCAL: ¿Una bicicleta? Tot s'equip ciclista de ses Illes Balears!

PARE: Me sentiu, no és vere que no hagin asfaltat cap camí. N'han asfaltat un: es de Darrere ses Vinyes.

FISCAL: Però aquest no compta, perquè l'ha fet asfaltar en Zapatero perquè es Govern Balear no anava de res.

JUTGE: ¿Què voleu dir, senyor Fiscal, amb això?

FISCAL: ¿Què he de voler dir? Que culpa den Camestortes asfaltar es camí de darrere ses Vinyes “no era una prioritat” Que són molt més importants ses dos-centes mil carreteres i autopistes que fan a Mallorca.

MARE: (*Corregint*) No se diuen autopistes, ara se diuen desdoblaments.

JUTGE: Silenci!

FISCAL: Camestortes, jo t'acús de ser un espia infiltrat den Zapatero i d'influir i posar “talante” an es polítics de s'equip de govern de s'Ajuntament.

PARE: Quina bajanada! Encara que siguin des mateix partit, es nostros polítics no tenen “talante” i, si en tenguessin, vos assegur que no és cupa des nostros fill.

MARE: (*Plorant*) Ai, no. Això no pot ser culpa seva. En Camestortes és tan aturadet que en lloc de “palante” sempre va “patràs”.

FISCAL: (*Posant-se les mans al cap*) Talante: TA-lante; no PALante!

JUTGE: Ja n’hi ha prou! Estau sortint des tema. Continuau senyor Fiscal. Acusàveu a en Camestortes de ser un espia den Zapatero dins s’Ajuntament d’Algaida.

FISCAL: Així és, senyor Jutge. I això s’ha d’acabar perquè sinó provocarem un enfrotament obert amb so Vaticà.

PARE: Ves ara!

FISCAL: ¿Què no? ¿O no veis que culpa den Camestortes es nostros polítics s’han pres tan en sèrio això des progressisme i des “palante” que ja són més papistes que el Papa?

PARE: No sé que voleu dir amb això

MARE: (*Plorat*) I jo tampoc, vos ho puc assegurar

FISCAL: Idò que han duit tan envant es progressisme que s’Ajuntament va fer es programa de sa Fira empleant sa bandera gai, clar, com que ara està tan de moda això des matrimoni de persones des mateix sexe.

PARE: Això que deis no toca Mallorca. No crec que es programa hi tengui cap relació. I, en tot cas, no és responsabilitat den Camestortes, sinó des dissenyador.

MARE: (*Plorant*) Idò a jo m'agrada molt es programa... Aiiii! N'he guardats una dotzena per posar a sa vinya i fer por an es nius

JUTGE: Ja estic acabant sa paciència! Callau o faré que vos donin una pallissa de llenya! Fiscal, continuau

FISCAL: Gràcies, senyoria. Idò està ben demostrat que es tema des "talante" no acaba aquí. Resulta que en Camestortes..

PARE: (*Interrompent*) Senyor Jutge, crec que es Fiscal ha estat informat per es mateix que passava es parte a n'Acebes perquè va ben desencaminat.

FISCAL: ¿Desencaminat? Vos puc assegurar, certament, que ho sé tot de bona tinta

PARE: Idò deu ser tinta que no pinta. A s'Ajuntament d'Algaida no hi deu haver molt de "talante" ni gaire bon ambient si es regidors abandonen s'equip de govern o dimiteixen a la francesa.

FISCAL: (*Traient ferro a la qüestió*) Això són petits enfrontaments per punts de vista oposats.

PARE: Es qui tenen punts de vista oposats són es de s'oposició, que cada vegada que en passa una d'aquestes se freguen ses mans perquè hi veuen ganànci' política.

MARE: (*Plorant*) Sí, hi veuen ganànci', però hem de tenir sempre en compte que allà on se pensen que no hi plou no s'hi pot estar de goteres.

FISCAL: Què voleu dir, amb això? Xerrau clar!

MARE: (Plorant més) No ho sé, aquí diu que ho digui però no sé que vull dir... Ai! perquè cada any me feis lo mateix!

ESCENA V [Any Pere Capellà]

JUTGE: (*Tallant*) Anau acabant que ja estic cansada d'escoltar beneitures. Senyor Fiscal, resumiu.

FISCAL: A les seves ordres, senyor Jutge. Camestortes t'acús que l'any Pere Capellà hagi estat un fracàs!

PARE: ¿Però què deis? ¿Estau loco? S'any Pere Capellà ha estat un èxit en tots es sentits: es cicle de conferències, s'exposició, ses representacions... Tot ha estat un èxit de públic, i no només a Algaida, sinó que per totes ses illes i també a Barcelona...

FISCAL: En Camestortes ha contaminat aquesta celebració

PARE: ¿En Camestortes? No ho crec pare! Es qui han posat emperons han estat uns altres... Lo que passa que just pel fet de ser es poble d'Algaida qui organitzava aquest homenatge an en Pere Capellà, es Govern de ses Illes se va fer succ i es Consell va badar sa boca an es vent

MARE: (*Plorant*) Sí, an es vent... Ai pobre fillet meu!

FISCAL: ¿Com gosau desacreditar d'aquesta manera ses dues institucions majors de Mallorca? Senyor Jutge...

JUTGE: (*Amenaçant*) Vos avís, si aquí xerrau malament o des Consell de Mallorca o des Govern de ses Illes Balears, vos faré córrer davant.

PARE: Jo no vull xerrar malament de ningú, que consti, però aquestes dues institucions han col·laborat ben poc... Crec que ets algaidins no n'hauríem d'estar molt contents perquè, sa veritat, mos han fet ben poc cas...

MARE: (*Plorant*) Sí, ben poc cas...

ESCENA VI [Pla Ibarretxe – Pina]

JUTGE: Au, anau acabant ja. Que ja tenc ganes d'executar en Camestortes. Fiscal, feis via!

FISCAL: Camestortes, t'acús de ser es responsable que n'Ibarretxe hagi presentat es seu pla que atempta contra sa sagrada unitat de sa indivisible pàtria que és una unitat de destí en lo universal...

PARE: Lo únic que he entès és lo des pla Ibarretxe i vos puc assegurar que es meu fill no hi té res a veure amb n'ibaretxe, i tan sols no sap ni qui és.

MARE: (*Plorant*) No, no sap qui és... Ni jo tampoc.

FISCAL: És tan nefanda sa falta que ha comés en Camestortes que si ara no l'estàssim processant aquí, de segur que en Garzón ja l'hauria cridat a l'ordre a l'Audiència Nacional.

PARE: Vos repetesc, senyor Jutge i senyor Fiscal, que es meu fill no hi té res a veure amb so pla Ibarretxe.

FISCAL: ¿A no? ¿Res a veure, deis?

PARE: Res a veure

FISCAL: ¿Res de res?

MARE: (*Cansada, plorant*) ¿Què sou sord? Vos ha dit que no! No el coneixem ni sabem qui és ni ho volem sebre!

FISCAL: Sou uns absoluts mentiders! Es vostro fill, prenent mostra des pla Ibarretxe ha inflat es cap an es pineros i ha promogut que preparin un pla per separar-se d'Algaida. Li diuen es pla Cosme-i-Damià.

PARE: Quina animalada! Es meu fill no ha fet res d'això... No hi va molt, per Pina.

FISCAL: En Camestortes ha estat s'instigador d'aquest pla Cosme-i-Damià, un pla secessionista.

PARE: ¿Sece què?

FISCAL: Se-ces-si-o-nis-ta: separatista.

MARE: (*Molt enfadada*) A no! Això sí que no! Es meu fill no és separatista. Tot lo contrari. ¿com voleu que sigui separatista si no està ni casat

FISCAL: Això no té res que veure amb so matrimoni... Jo me reafirm amb s'acusació

PARE: Anau més errat quen Busch amb lo de ses armes químiques! Dubt molt que Pina se vulgui separar d'Algaida perquè es pineros són molt patriotes i els agrada conservar ses coses encara que estiguin passades de moda.

FISCAL: Això que deis és una blasfèmia, es pineros són gent molt moderna i molt oberts.

PARE: Ja ho sé, però només per segons que, perquè encara conserven una placa franquista an es monument del Sagrat Cor, una placa que grinyola tota sola. Amb lo fàcil que seria canviar-la per una que no faci referència a sa Dictadura...

MARE: (*Es posa les mans al cap*) Sa *dintadura*, ai, no me xerreu ara de sa *dintadura* que no hi ha res pitjor

PARE: (*Intentant fer callar la mare*): Calla, calla, que no ho has entès...

MARE: Com que no és lo que jo me pens, tosko. Meam si no hi ha res pitjor que una *dintadura* postissa que tot lo dia se mou. Mira sa meva (*se la va a treure però tothom amb els braços oberts li ho impedeix, o una cosa així. La mare no entèn ben bé que passa*) ¿Què? ¿Què passa? (*Es posa a plorar*) Aiiii! Com si mai l'haguessis vista... No t'ha de fer oi, que avui duc es barram postís de ta mare, al cel sia,

que me balla un poc, però encara talla.

JUTGE: Prou. Fins aquí podíem arribar. S'ha acabat

FISCAL: Però senyor Jutge, si encara falten moltes de coses an es sumari.

JUTGE: M'és igual, s'ha acabat.

QUARTA PART

La Comdemna

JUTGE: (*Prement un to molt circumspecte*). Feta aquesta enèsima inculpació, hem acabat de llegir es càrrecs que es ministeri fiscal imputa a n'en Camestortes. Sumarium finitus est. Deo gratias.

ARRUAL I FISCAL: Amén.

ARRUAL MAJOR: Algaida, dia 5 de febrer de l'any de nostre senyor de dos mil cinc. Ha comparegut davant aquest magne tribunal en Camestortes Tortes, fill de son pare i sa mare, acusat de ser es causant de tots quants mals han ocorregut a la vila d'Algaida aquest darrer any. Aquest magne tribunal ha pogut escoltar ses nefandes acusacions dites pes ministeri fiscal en contra d'en Camestortes. Ara es senyor jutge deliberarà i dictarà es seu infal·lible veredicta.

(*Es jutge es posa les mans al cap com si pensàs, Acluca els ulls. Es grata els cabells i s'està una estoneta meditant*).

Senyor jutge, ja teniu es veredicta?

JUTGE: Sí, el tenc.

ARRUAL MAJOR: ¡Au idò, aixecau-vos tots drets! (*Tothom s'aixeca*). ¿Senyor jutge, quin es es vostre veredicta?

JUTGE: (*Molt solemne*). Com a Jutge Principal d'aquest magne tribunal declar en Camestortes Tortes (*pausa*) culpable de tots els crims, felonies i faltes que ha estat acusat.

(*El pare es posa les mans al cap. Les dones comencen a plorar. Tots els assistents fan cara molt trista*).

MARE: (*Plorant desconsolada*) ¡Ai fill meu! ¡Fill meu, on t'he de veure!

(*El seguici consola la mare*)

ARRUAL MAJOR: I en conseqüenci' d'haver estat declarat culpable de tots es càrrecs, senyor Jutge, ¿quina és sa pena que imposau a n'en Camestortes?

JUTGE: A resultes d'haver estat declarat culpable, condén en Camestortes a sa pena capital. (*Crits de la mare desesperada*) Camestortes Tortes, pels crims i faltes comeses a Algaida durant es darrer any seràs executat ara mateix (*La mare té un acubó. Desesperació general dels familiars*). La pena ha estat dictada. Arrual Majors, que se complesqui sa sentènci'.

ARRUAL MAJOR: Au, arruals.

CINQUENA PART

L'execució